

เราให้คุณ
รักโลก
หนังสือเล่มนี้ ใช้กระดาษรีไซเคิล

กว่าจะสิ้น สาธารณณ์

บทกวีเรื่องราวของสิ่งมีชีวิต
ที่เรียกว่า ‘มนุษย์’

“เคยเห็นอีกฟากของดวงใจพวกเขาไหม
เงาوابไหวเผยให้เห็นยามเปลอ
ลองสัมผัสดูบ้างหากได้พบเจอ
ไม่อาจเพ้อตราบจนสุดสิ้นสาธารณณ์”

สิงห์ริมถนน
(วสันต์ ศรีสุรินทร์)

กว่าจะสิ้นสาครณ์

โดย : สิงห์ริมถนน (วสันต์ ศรีสุรินทร์)

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537 ห้ามคัดลอกเนื้อหา
ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียงคลื่นวิทยุหรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและ
วิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ :

978-616-94386-0-1

พิมพ์ครั้งที่ 1 : พฤศจิกายน 2567

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

สิงห์ริมถนน,

กว่าจะสิ้นสาครณ์.-กรุงเทพฯ : สีน้, 2567. 280 หน้า

1.กวีนิพนธ์ไทย I. ชื่อเรื่อง. 895.911

ISBN 978-616-94386-0-1

บรรณาธิการที่ปรึกษาพิเศษ : ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

บรรณาธิการที่ปรึกษาพิเศษ : ตูลา ลักขณมนตรี

บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ธนพร ภูณวงศ์

พิสูจน์อักษร : ตูลา ลักขณมนตรี , ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์ , รัชชา ศรีศิลป์

จัดรูปเล่ม : หัดดิน เวท

ออกแบบปก : water design

จัดพิมพ์และ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

จัดจำหน่ายโดย

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก แขวงบางไผ่

เขตบางแค กทม.10160 โทร.065-7891288

watercolorpublishing@gmail.com

www.watercolorpublishing.com

พิมพ์ที่

บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง จำกัด

ราคา 269 บาท

ปราศรัยเสมือนคำนำ

เมื่อรัตติกาลมาเยือนข้าพเจ้าใคร่ขอสารภาพว่า ในคืนเดือนเพ็ญของชีวิตนั้น ข้าพเจ้าดูตายปल่อยให้เวลาผ่านไปอย่างไรค่า ตราบจวบจนใกล้ยามเดือนมีดอันไรรวดงามมาเยือน ข้าพเจ้าจึงได้ไตร่ตรองอย่างจริงจัง ข้าพเจ้าบังเอิญมองเห็นอีกด้านหนึ่งของความหมายแห่งชีวิต ไม่ใช่แค่เพียงชีวิตของข้าพเจ้าเองเท่านั้น แต่เป็นอีกหลายชีวิตที่ข้าพเจ้าเคยสัมผัสมาบนเส้นทางแห่งโชคชะตา ภายใต้เสียงจันทร์ด้วยสามัญลักษณ์ที่เหมือนจะซำรุดทุดโทรมไปบ้างแล้ว ข้าพเจ้าพยายามกลั่นกรองสิ่งที่ได้พบเห็นออกมาเป็นบทกวีนิพนธ์ ด้านหนึ่งเป็นความรู้สึกส่วนตัวของข้าพเจ้าเองที่ได้เคยสัมผัสมา อีกด้านหนึ่งเป็นความรู้สึกที่ถูกถ่ายทอดออกมาจากจิตใจของเขาเหล่านั้น ทั้งหมดนี้จะมีคามสำคัญหรือไม่เพียงใด สำหรับท่านแล้วข้าพเจ้าไม่ทราบ มันขึ้นอยู่กับกการเปิดใจยอมรับของตัวท่านเอง แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้วถือเป็นภารกิจอันสำคัญยิ่งก่อนที่แสงจันทร์จะสิ้น น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่งว่านาฬิกาชีวิตของข้าพเจ้าใกล้จะเที่ยงคืนแล้ว แต่ไม่ทราบว่าปเป็นเวลาอีกยาวนานเพียงใดตราบจนกว่าโลกนี้จะสิ้นสาธารณ

สิงห์ริมถนน

ตุลาคม 2567

สารบัญ

สารบัญในสารบัญ

จันทร์เพ็ญ / 9

เข็นกายไม่เจิญใจ / 11

ค่าขนมหลาน / 17

หนูชื้อบุญทิ้ง / 21

กำพร้าว / 33

หวังสุดสารณ / 39

ลูกผู้ชายตัวน้อย / 47

สุขสันต์วันหมอนัด / 53

โรงหมอรอหน่อย / 60

คำสารภาพของหมอเวรคิก / 66

กั้งแก้น / 72

สมุดเบาใจ / 77

เป็นไปตามครรลอง / 84

รับขบวน / 88

จริงใจ / 94

มือสีขาว / 97

ฝากชีวิตไว้ในมือใคร / 101

เสียดาบ / 107

แม่แก่กล่อมบุตร / 113

วิธีอันสาธารณ

วิธีรองเท้า / 119

เรือนเก่า / 124

บ้านนา / 127

ไครหนอ / 132

แม่คำฉันท / 133

ลูกแม่ / 137

บังคับบัญชา / 143

แต่..เซ เกวารา / 146

ปารายณ์ / 149

ตายคางน / 151

หาญทำประชาทัณฑ์ / 154

วนาฏสันตผลา / 156

สาธารณที่ไครเหยียดหยาม

บ้านฉันไร่ / 163

สะพานดาว / 167

ค. คน แปลกแยก / 170

ชายขอบ / 173

ทุกซ์จับดับหวังพังกิ้นท์ / 176

ขอเจ็บเป็นครั้งสุดท้าย / 182

ไก่อคำฉันท / 186

แมลงปอปีกบิน / 191

ช่องว่างที่ถ่างอ้า / 194

ฉันคือใครให้เฝ้าดู / 201

ศิรัจฉานรำพันคำกลอน / 208

บวงสรวงเช่นไฉน / 212

โคลงกลิตยวชนตีบตัน / 217

สูงส่งอำวธิ / 223

ล้นทมทอคนในที่ / 228

ฝันสุดท้าย / 230

ฉันคือลำโพง / 234

มนุษยชาติถูกลืนสาธารณ

เมื่อภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง / 241

บันทึกของหยดน้ำ / 244

มลพิษ / 247

แดนนี้ไร้ผีเสื้อ / 251

ป่าเสื่อมโทรมที่ทับลาน / 256

มนุษยชาติ / 258

โคลงกลิตประลัยหาล้า / 266

เสนารักษ์ / 271

ผีเสื้อเดียวดาย / 276

สารณั้ในสารณั้

กว่าจะสิ้นสารณั้

จันทร์เพ็ญ

เธอเห็นวงจันทร์วันเพ็ญนี้ไหม

แสงมตาต้องใจชวนไฟฝัน

แสงของไยนวลฟ้าควรคำนรินทร์

แต่ไม่นานอรุณพลันผลิฟ้าพร่าง

เธอเห็นอีกฟากของจันทร์ดวงนี้ไหม

โปรดอย่าประหลาดใจในข้อซักถาม

จินตนาการเถิดหนาในคาความ

มีดมน นำเกรงขามเหงา เปลี่ยว เดียวดาย

เธอเห็นอีกฟากของดวงใจเธอไหม

มันมีสีสันใดใคร่ครวญความหมาย

สว่างหรือมืดมืดแฝงในใจกาย

ดีหรือร้ายเช่นไรหัวใจเธอ

เคยเห็นอีกฟากของดวงใจพวกเขาไหม

เงาوابไหวเผยให้เห็นยามผลอ

ลองสัมผัสดูบ้างหากได้พบเจอ

ไม่อาจเผยอตราบจนสุดสิ้นสสารณ์

เงินกายไม่เจ็บใจ

กลอนหกสุภาพ

๑ เจ็บเงินไปน่ายายเงิน
อนาถเป็นเช่นไรใครหนา
อายุลุในวัยชรา
เงินค้าขายผักหนักเกิน

๒ ผมขาวพราวเหงื่อเลื้อชุ่ม
แดครุ่มร้อนจัดขัดเงิน
หลังงุ้มกุมรดเงินเดิน
ชวนเจ็บซื้อผักหนักแรง

๓ ผักสดรดเองเร่งขาย
มากหลายล้วนสดหมดแผง
เร่ขายหมายว่าไม่แพง
เสียงแห่หอบเหนื่อยเมื่อยกาย

๔ ค่อยค่อยเคลื่อนรถอดทน
เร่หนทางไกลใจหมาย
ขายผักสดเรียงราย
เคลื่อนคลาที่ยีบคลานผ่านทาง

๑ หลังโงงโค้งเดินเนินไต่
ค่นไวก้ให้ฮึดอีตร้าง
กำเกร็งเร่งค่นยันพลาง
เหยียดอย่างครงสั่นค่นไป

๑ เหงื่อเหนียวเหี่ยวหนังยังสู้
ปวดรู้กัคพื้นค่นใหญ่
ข้อขัดถัดเบ่งเร่งไวก
กลัวไหลลื่นกลั่นสั่นร้ว

๑ ขาโง่งโค้งหลังยังฮึด
มือยึดเท้าค่นสั่นห้ว
เข้าปวดรวดร้าวริกกลัว
รอดตัวไต่เดินเนินคิน

๑ หยุคหอบปลอกตทนทสู
เหงื่อพรูพร่างห้วหาสิน
ฟึงตนก่นกรรมทำกิน
เกยชินชีพจนค่นไป

๑ หมวกแกว่งกวัดว่อนร้อนเหนียว

รายเรื้อยลมเจือเหงื่อไหล

หอบผ่นอ่อนแอเนาไย

สู้ไหวย่นขงทรงกาย

๑ เสื้อปะกะผ้าถุงเก่า

ผิวเคล้ากระย่นจนหมาย

สู้เข็นเข่นดั่งจ้าวควาย

มิตายไหนเคยเจ็บใจ

๑ ม่ายเศร้าเหงาแท้แต่สู้

หลานอยู่อนุบาลคือไหม

หนึ่งเดียวเกี่ยวโลมฤทัย

ลูกไร่เลื่อนเกทเอดส์ทำ

๑ เพื่อหลานอ่านเรียนเขียนสรรพ

ยังจับจอบเสียมเจียมพำ

บอกตนทนอยู่สู้กรรม

ยากจำเพื่อหลานผ่านวัย

๑ ผักหมยขายสิบบาทมัด
เรียงจัดแจงพองกองใหญ่
เร่รถจรดเมืองเรืองไกร
ขายได้น้อยนิตพิศครือ

๑ กินน้อยใช้น้อยค้อยงาน
ปลูกหวานพรวนรดอดหรือ
ทั้งหมดเกิดพองสองมือ
ไม่ถือทนได้ใจทน

๑ ขายได้ไม่ได้ไม่ว่า
ต่อราคาหรือไม่บัน
ลดให้ถ้าขอหนอกน
เลื้อกจนพอใจใครเอา

๑ แสงแดดแผดร้อนรอนหรือ
บ้ายคือผักเหี่ยวเหี่ยวเฉา
สลดหมดกองลงเดา
ทิ้งเนาหรือไรใดดล

๑ ผักเหลื่อเผื่อคนจนยาก
ลำบากกอบกลับไกลหน
แจกไปให้ทั่วผู้คน
อย่าบ่นบอกเงาอาฟริ

๑ อยู่ไปวันวันสิ้นไหม
สิ้นใจใจสมศักดิ์ศรี
สิ้นไฟใหญ่เพียงพอมิ
ชีวิเพื่อหลานหวานใจ

๑ สองมือแปลปवादปุดโปน
รอยโค่นบาดหยาบบาปใหม่
ปลุกชุดคัดตัดผักไป
หทัยแกร่งเงินเอ็นดิง

๑ เหยื่อหยดรดหลังหวังอยู่
ยังสู้เพื่อหลานนานพึง
แม่ไร่ใครจะคะนึ่ง
ยายจิ้งจាំใจไคลครอง

๑ ขายไว้ใครจะทะนุ
ขายมุนันเลียงเคียงสอง
ชีวิตผิดใหม่ใครปอง
เหงื่อนองแนบหลานผ่านวัน

๑ แดคเฝ้าเงายาขกลายหาย
นั้นหมายยายลุ่มตรมผัน
ทรุดดับคัปปจิตจาบัลย์
ฟากผันผันผ่านหลานขาย ๕๕๐๐

คำขนมหลาน

มาถึงเนนนี่อีกแล้วซินะ
เนนนี่ที่เคยเอาชนะอย่างเฉียดฉิว
แด่ร็อน รอลมเป่าเหงื่อชายเสื้อปลิว
ผู้คนต่างเดินลี้วไรใครเหลียวแล

คนจะมีน้ำใจหรือไม่ก็ช่าง
วันนี้ต้องสู้อย่างเดิมเป็นแน่
ของมากมายหนักกว่าเดิมนะแก
หากว่าแพ้งเจ็บบสลับกัน

พิมพ์คำพัง ช่างเถอะ เรื่องของคนแก่
กองผักแย่หากถอยราชาสัน
เทกระจาดพลาครวาก่อนตอนงก้น
รถเข็นคัน สู้เนะ บอกกะตัว

โอย ข้อมือจ้ำอย่าเพิ่งทรยศ
บ่าไหล่จรดเบ่งเกร็งหลังลั่นสันหั่ว
สิด อี๊ดอีกนิด กล้ากล้า นะอย่ากลัว
ถักรั่วร้ว สองขาอ่อนล้าทำไม

แค่หกลีบกว่าอย่ามาทำลำออย
เฮ้ออย่าถอย อย่านะ อย่าไหล
อีกนิดอีคนักพลัดดันเข้าไป
จะเส้นชัยอยู่แล้วเร่งเร่ง ลุยลุย

พื้นเสียดินเนินผืนปัสสาวะ
เทศกิจกวาดสายตาทำนองลุยลุย
ไม่ช่วย ยังไล่ต้อนหนีวิถีทุยทุย
อย่ามาคุยเพื่อส่วนรวมแลเราเท่าควาย

"ฝึกสลดคัมภีร์ละสิบบาทจำ
ปลูกเองมากะมือช่วยซื้อขาย
ปลอดสารเคมีกินแล้วไม่ตาย
ไม่อันตรายปรุงดินปุ๋ยอินทรีย์"

วันไหนไหน ไยเหมือนวันก่อนก่อน
เดินอ่อนวอนขายคนป่วยหน้าหนี
แด่รื้อนเหงื่อชุ่มจุ่มหงอกกระจอกสิ้นดี
ไม่เห็นมีหน้าไหนสนใจเรา

ทำเพื่อหลาน ทำเพื่อหลานหวานใจ
ต่อราคาทำไมผักยังไม่เฒ่า
บาทสองบาทก็ยังคิดจะต่อเอา
ยอมใจเขาเชิญเลือกถามกันตามสบาย

ไม่อยากบอกว่าค่าเล่าเรียนหลาน
หากอยากทานเท่าไรฉันก็จะขาย
ของทำเองแบ่งกันกินไม่ยักตาย
ไม่รู้อายเดินขายหลายนานจนพานชิน

เหนื่อยนะ เหนื่อยกายเหนื่อยใจ แต่ไหวอยู่
เดินหลังคู้ทว่าแข็งแรงแกร่งกว่าหิน
ผักเฒ่าเหลือกองใหญ่แบ่งให้คนยากกิน
ทำบุญจนกว่าสิ้นสลายกายใจ

พวกคนรู้ มาขอฉันตอนตะวันต่ำ
ถือเป็นกรรมตอบแทนท่านใจใหม่
เอาเถอะ ฟรีนดีเชิญเลือกเอาไป
ทาน ทำไว้ไว้หวังใดตอบแทนคืน

น้อมใจสงบสองมือพนมท่อมหัว
ชาตินี้ตัวด้อยต่ำระกำฝืน
เลี้ยงหลานลำพังทุกข์หลากยากกลืน
รอหลานยื่นรอดเติบโตตลอดก่อขวยควาย

เจ็บเอ๋ย เจ็บแขนขาเจ็บหน้าอก
ปลงไม่ตกเพราะหลานอนุบาลหมาย
หอบเหนื่อยยังคิด ชีวิตยากลำบากปลาย
สืบบาทคล้ายหายากเดินตราครดร้า

วันนี้หน้ามิดจะวูบไปแต่ไม่เข็ด
รวมเบ็ดเสร็จรายได้ช่างน่าขำ
เร่ร่อนเงินขายผักได้ไม่กี่กำ
โลกอย่าซ้ำกรรมอย่าถม ค่าขนมหลานเรา

ปลอบพลอดคอดตัวเองไว้ให้ออกอุ่น
บุญแล้วบุญที่ยังมีหลานกับเขา
เหนื่อยช่าง เหนื่อยประเดี้ยวใจกับรรเทา
ถือเสียว่าคลายเหงา เฒ่าโรยเดินไปรยทาน

หนูชื่อบุญทิ้ง

ครูฝึกหัดสะกดหูเหลียวดูฟัง
ก่อนระฆังเข้าเรียนเด็กเล่นลั่นสนาม
เสียงล้อเลียนร่อนแรงดังไฟลาม
คำความสะกิดใจใครถูกกระทำ

“ไอ้หยิกตัวยุ่งไอยู่งหัวหยิก
ไอ้ตัวตุ้กติกไอ้หยิกตัวดำ”
เสียงหัวร่อขมขมประณามซ้ำซ้ำ
ไอ้เวรกรรมใครอาจซ้ำจนชินชา

หนูน้อยตัวพอมเกร็งผิวดำร่างเล็ก
ต่ำเกณฑ์ได้กฏกรรมระรานดำ
เสียงล้อเลียนวิ่งไล่ตามหลังกมา
มือกุมหัวก้มหน้าถลาเข้าห้องเรียน

ปลดปล่อยสหายเพื่อนคลายแอกหลัง
ขณะทรุดนั่งเตรียมสมุดและเครื่องเขียน
มือน้อยน้อย คลำกันทำหน้าเอียน
น้ำตาเจียนจะรินหลังยากยิ่งใจ

หมากฝรั่งอีกแล้วหนอดิตที่กิน
เพื่อนสัปดนเล่นแปะตั้งแต่เมื่อไหร่
กางเกงเก่าปะแล้วปะอีกบางเปื่อยไป
เป้าหมายใหญ่ให้เพื่อนกลั่นแกล้งเอา

ก้นติดเก้าอี้ที่นี้ดูลำบาก
อาจกระซางกางเกงขาดจะอายเขา
ค่อยค่อยแะะออกซำซำ ใบน้าเศร้า
กางเกงเก่าถนอมไว้ไม่มีใช้แล้ว

บุญทิ้งคือซื้อเด็กชายลูกครึ่ง
นำทั้งยามเสียงล้อเลียนดังแว่ว
ทนได้ทนไปล้อเลียนได้หลายแนว
ตั้งใจแซวสนุกสนานแล้วพาลรังแก

กางเกงเนาเก่าขาดดีกว่าไม่มี
ซักจนสีเลือนจางปะผุหลายแผล
ถนอมเอาไว้ได้ราบจบประณตั้นแท้
สภาพขำเข่อยากเปลี่ยนแต่ไม่มี

ระแวงระวังภัยอื่นใดจะมา
สีหน้าเอื่อมระอาเพราะยากหลบหนี
นัยน์ตาแฝงแววคำถามเช่นเดิมแรมปี
จะโดนอีกกี่ทีถึงจะพอใจ

กล้องอาหารกลางวันเอาออกมาวาง

เตรียมมาอย่างลวกฉวก มันคือไข่

เจียวเองเร่งทำสภาพคำเกรียมไหม้

เก็บซ่อนใต้โต๊ะเกรงนักเลงแว้ง

ไข่เจียวเป็นอาหารเสริมทำเอง

บุญถึงเร่งทำตั้งแต่ตะวันแจ้ง

แม่ไก่ในเล้าอุทิศให้เสริมแรง

เจียวไข่แบ่งปันขายกายนอนติดเตียง

แขนลืบมือเล็กคำเร่งทำพล่าน

เรื่องจัดการธุระให้ยายไม่เกี่ยง

ยอมรับสภาพในความไม่พอเพียง

ไว้คนเลี้ยงดูแลกันเองเท่าที่มี

เสียงกริ่งดังเตรียมเคารพธงชาติ
บุญทั้งวังผาดหน้าเสาธงประจำที่
เข้าแถวหน้าตั้งยืนตรง ไม่ร้อรี
เช้าวันนี้ทำตัวพร้อมจะเล่าเรียน

ถึงตัวเล็กแต่เสียงดังร้องฟังชัด
ไม่ติดขัดเพลงชาติไทยเพราะ ไม่เปลี่ยน
ร้องเช่นทุกวันมันใจเสียงไม่เพี้ยน
บอกเหนือเศียรสามสีธงไตรรงค์ไทย

เหมือนลิ้มปมด้อยเรื่องมีผิวสีเผก
แลแปลกแยกผิวดำผมหยิกไหม
เป็นลูกครึ่งคนผิวสีผสมใจ
บิดาไว้รอรอยลามารดาเลื่อน

อยู่กับยายยากจนสองคนผู้
ลำบากรู้แบ่งบรรเทาทุกข์เวลาเคลื่อน
ตราบเคราะห์ซ้ำกรรมชดยายโรครักยเยือน
ชีวิตเหมือนมีดมืดแท้ใครแลดู
เขย็นตรงหน้าตั้งเหมือนดั่งทหาร
เพลงชาติขับขานดังฟังชัดไม่ขัดหู
เสียงรื่อนนำพริ้งเพราะกะเทาะใจกู
ดังประกาศให้โลกรู้ว่าคนไทย
สายตาครูฝึกหัดช่างสังเกตแท้
บุญทิ้งแต่มีความสุขว่าตอนไหนไหน
แก้มตอบตอบ แด้มยิ้มปลื้มปริ่มใจ
ร้องเพลงชาติไปหัวใจงเบิกบาน

หรือเพลงชาติขโลมใจนำเด็กให้สู้
แม่นหุดุ่ยากกำพร้ากลับกล้าหาญ
ลืมนมค้อยรอยแผลรังแกรุกราน
ยื่นตระหง่านหน้าเสาธงจงรักภักดี

อนาคตบุญทั้งเป็นเช่นไรใครทราบ
มากมายรอยบาปยากเลื่อนลบกลบหนี
อัคคัฉัดสนสิ่งใดล้วนไม่มี
คือหนึ่งวิถีเด็กไทยห่างไกลสาขตา

อดอยากยากไร้เสื่อเก่ากางเกงขาด
หนึ่งญาติไร้มิตรชีวิตสุขไร้ไขว่หา
สี่ผิวแปลกแยกยากชวนใครกรุณา
รอเติบโตใหญ่หมายว่าคืออนาคตชาติ

ว่าที่ครูใหม่ใคร่ครวญกับคำถาม
คนถูกหยามศิโรราบไหมใจวันหวาด
ร้อนหนาวเหน้อยที่อรอหวังใดไกลคาด
น่าอนาถหนักแท้แลล้วนแล้วขาดแคลน

ได้โอกาสครูฝึกหัดโอบรัดไหล่
ยืมละไมของบุญทิ้งช่างจริงใจแสน
นานแล้วไออุ่นไรขาดสิ่งใดทดแทน
เจียมตัวมั่นโอบกอดอุ่นกลับเอียงอาย

ดีสนิทสักหน่อยครูค่อยค่อยเจรจา
เด็กเผยความเป็นมาช่างน่าใจหาย

บุพการีเลื่อนไรเคว้งใจกาย
ดูแลยายขามนี่คือวิถีนุญทิ้ง

“นอกจากเรื่องยายหนูยังต้องการสิ่งใด
ของเล่นใหม่จะพยายามหาให้ทุกสิ่ง”
“หนูไม่อยากขอสิ่งใดจากใครจริงจัง”
เด็กเอนอิงครุคนใหม่คลายใจยอม

“โตขึ้นอยากจะเป็นอะไรครับ?”
ครูใหม่จับมือน้อยน้อย ชุบคล้ำดำผอม
“เป็นทหารรับใช้ชาติถึงตายก็พร้อม”
ไม่อ้อมค้อมดั่งคำมั่นจับปล้นเจรจา

“นี่เขาต่างก็ไม่อยากเป็นทหาร
ต่างก็วานให้เปลี่ยนเป็นสมัครเถิดหนา
หนูรู้ไหมใครใครก็อยากหลีกเลี่ยง
หนูช่างกล้าหาญจริงครูขอชื่นชม”

“หนูจะซื้อเรือรบเครื่องบินรถถัง
ตั้งกองกำลังยิ่งใหญ่เกรียงไกรสม
ตอนนี้ยากไร้ไม่มีของเล่นจึงตรม
มีอำนาจงกัมจะล้มล้างบางศัตรู”

“หนูจำได้จำไว้ว่าใครกลั่นแกล้ง
หากมีแรงกำลังใหญ่เหลือใครอยู่
จะปราบให้สิ้นยั้งให้ราบระคอยดู
อนาคตสู้สักวันฝันก็จะเป็นจริง”

ฟังคำตอบตามล่าฝันครุหวั่นหวาด
แรงเกินคาดโดนกดขี่คือชนวนทุกสิ่ง
แหวดตาหนูเด็ดเดี่ยวมั่นใจไม่เอนอิง
น่ากลัวยิ่งเขาวชนน้อยปมค้อยโต

กว่าจะสิ้นสารณั